

NURULLAH GENÇ

**Dilek Tuttum Okunsun
Ahim Arşa Dokunsun**

ŞİİR

DİLEK TUTTUM OKUNSUN
AHİM ARŞA DOKUNSUN

Biz iki ırmağız, akarız Rabbim
Ayrılığın derin topraklarından
Aşk oturur gönlümüzün yurdunda
Aramızda bir sahra ki, sapsarı
Ejder mi var tepelerin ardında
Yutuyor yolları ve kervanları

Bizi bizden iyi bilirsin Rabbim
Bir ırmağı bir ırmağın kalbinden
Yalnız sen geçirebilirsin Rabbim

Bir masalın iki kahramanıyız
Bin bir gece peşimizde uğrular
Kâh ölümü alırız koynumuza
Kâh dönülmez bir ülkeye gideriz
Ya ufuklar dolanır boynumuza
Ya da vuruluruz, kefen giyeriz

Bizi bizden iyi bilirsin Rabbim
Bir masalı bir gerçeğe ansızın
Yalnız sen döndürebilirsin Rabbim

İki dağ parçasıyız göl kenarında
Aramızda uçurumu sevdanın
Rüzgâr eser, ahımızı getirir
İkimiz de bu yerlerde yetimiz
Kâh ben onu, kâh o beni yitirir
Yağmur yağar, çoğalır hasretimiz

Bizi bizden iyi bilirsin Rabbim
Bir dağı bir dağın eteklerine
Yalnız sen götürebilirsin Rabbim

İki ankayız ki, seherde uçan
İki ayrı kainattır yuvamız
Kanatlarımızda hüznün başağı
Kafdağı'na varamadık, ne çare
Ne bulut ve şimşek, ne gökkuşağı
Anlamaz, bedende can pare pare

Bizi bizden iyi bilirsin Rabbim
Bir ankayı bir ankanın göğünde
Yalnız sen uçurabilirsin Rabbim

SEN İSTANBUL OLSAYDIN KEŞKE

Hayal

Çamlıca da bir ay gördüm; senindi
Birden o nazenin yüzüne indi
Gözlerinin yeşil denizlerinden
Gülümserdin; has bahçeye dönerdim
Bir zamanlar bulutlardaydı başım
Bir zamanlar sevdalı bir fenerdim
Sabah yalınayak kıyılarında
Avuçlardım doğuşunu güneşin
Akşamları gemilerden kovulur
Hayalini düşürürdüm izime
O sapsarı, günbatımında yanan
Saçlarınla sarılırdın yüzüme

Dünya bize zindan, dünya bize dar
İstanbul olsaydın, ben de gökyüzü
Öylece dursaydık sonsuza kadar

Ben hangi mimarım, bilseydin eğer
Bir lügat yanmazdı böyle ansızın
Eriyip akmazdı kanda cümleler
Dokun, ah süzölsün alevlerinden
Heceler kurusun dudaklarında
Harflerinde beni bekle ve ısın
Yedi saray kurdum yedi tepede
Her gün birisinde uyanmalısın

1. Şaray

Karanlık akıyor Sarayburnu'ndan
İçinde şiiirden bir mumdur zaman
Fitilinde duman duman ayrılık
Topkapı nasıl da incinmiş bundan
Kimindir bu Saray, bu Sultan kimdir
Diye haykırıyor Aya İrini
Ne bilsin, geçerek son nefesinden
Ölmüyor, bulanlar gönül pîrini
Yerebatan Sarnıcı'ndan semaya
Hû diye yükselen suyun sesinden
Her gece nağmeye dönüyor hayal
Al diyor, İstanbul mehtabındır, al

2. Saray

Nakışları nerde Çinili Han'ın
Çemberlitaş hasta bir gezgin gibi
Kapalıçarşı'da başlayan yangın
Mısır Çarşısı'nda eski bir bahar
Darağacındayız daha dün gibi
Yine kırılıyor bizim aynalar
Genç Osman bakıyor cam kırığından
Surlar yıkılıyor hıçkırığından
Yerleş bu Saray'a kalmadan kışa
Kimimiz şehzade, kimimiz paşa
Yollarda bekliyor nice bendeniz
Yalnız sana meftun toprak ve deniz

3. Saray

Sinan mı bakıyor yoksa derinden
Süleymaniye'nin tut ellerinden
En içli duayı okusun taşlar
Öteye yolculuk kapıdan başlar
Bu saray bulunmaz Çin'de, Maçin'de
Sana bir külliye kurdum içinde
Kitaplardan oku ruhumu, heyhat
İksirde ölüm var, zehirde hayat
Gece masallarda açıyor çiçek
Rüya olanda mı, nerededir gerçek
Yiğitleri bir bir uyanır yarın
Beyazıt'ta şaha kalkan atların

4. Şaray

Bu Sarayın özü dünyaya değer
Gölgesi kaybolur havarilerin
Ertuğrul Gazi'nin kirpiklerinden
Damlayan su Fatih olurmuş meğer
Ürkek sahillere uzat elini
Bozdoğan Kemeri sarsın belini
Mekân kaybolurken görünsün ıfık
Çözölsün yürekte kalan sarmaşık
Dal budak salıyor zulüm ve korku
Hüsrana gömüyor o hazin Şarkı
Yeter söndüğümüz ve yandığımız
Garbın ateşine aldandığımız

5. Saray

Zebun olmayacak artık cihangir
Bu Saray'a cümle kapısından gir
Yanına divit al, can mürekkebi
Bir de ben geleyim bir gölge gibi
Bırak da, kalbimde haykırıp yazsın
Beni divit kadar anlayamazsın
Ne haremağası, ne de cariye
Destanımı okur bir gün Kariye
O mel'un ihanet bilsin ki, vatan
Mahrem bir sevdadır, bizi ağlatan
Bir gün yeryüzünü sarar bu sızı
Piri Reis kıyar nikâhımızı

6. Şaray

Bu nasıl çığlıktır, bu nasıl bir ah
Minare tutuřtu, yandı mihrimah
Yıllardır inleyen Edirnekapı
Bilmez ki, kimindir bu eřsiz yapı
Çatlamıř, mucize bekleyen duvar
Harcında Usta'nın gözyaşları var
Tekfur Sarayı'nda sönen meř'ale
Ruhumla tutuřup gelseydi dile
O simsiyah ezberleri bozardı
Kıskanmanın tarihini yazardı
Lâkin nice Rüstem erse murada
Buluřamaz ay ve güneř dünyada

7. Şaray

Marmara'da kuşlar uçar kanatsız
Gönül süvarisi olur mu atsız
Lâle bahçeleri Leyla kokunca
Çeşmelerden âb-ı hayat akınca
Yiğitler çıkacak bin bir köşeden
Ordular kalkacak Bayrampaşa'dan
Haseki'ye ebailler konacak
Avareler bunu rüya sanacak
Bir defa dinleyin ağalar, beyler
Bu şehrin surları size ne söyler:
Gül kokulu bir imandır İstanbul
En vefalı imtihandır İstanbul

Rüya

Çamlıca'da yollar gördüm, sararmış
Onlar da ben gibi seni ararmış
Hâlâ bir civanım on sekizinde
Merhem bulmalıyım aşkın izinde
Kendi yokluğumda var olmalıyım
Savrulmak nedendir, tutunmak niye
Ya Sultan asmalı beni bir göğe
Ya ben bir Sultana yâr olmalıyım

Ey derûn yurdunda büyüyen ırmak
Bileyim, nasıldır güneşe varmak
Erimek devlerin dert ocağında
Ve yeniden doğmak ölüm çağında
Gitmek zamanıdır öteye doğru
Çağrı bekliyorum, sade bir çağrı
Bir işaret, bir tebessüm, bir melek
Ne sen kaldın efkârımda, ne felek

Dünya bize zindan, dünya bize dar
İstanbul olsaydın, ben de bir seyyah
Elele yürürdük sonsuza kadar